

A csodálatos fűzfavessző

Hol volt, hol nem volt, még az Óperenciás tengeren is túl volt, volt egyszer egy király. Ez a király kiment sétálni az erdőbe. Amint ott sétál, előveszi bicskáját és levág egy fűzfavesszőt. Hát amint levágta, hirtelen kiugrik belőle egy szép lány és elkiáltja magát:

– Jaj, vizet, vizet, mert mindjárt meghalok!

De a királynál nem volt víz, nem tudott neki adni, és a lány meghalt. A király nagyon sajnálta, és eltemette őt egy fa tövibe, aztán nagy szomorúan hazament. Másnap reggel megint kiment sétálni. Megint csak levágott egy vesszőt, abból is kiugrott egy lány. Ez is kiáltotta, amit az első. De a királynál megint nem volt víz, és ez a lány is meghalt. Harmadik nap is kiment az erdőbe a király, de most már vizet vitt magával. Odament a fához és megint levágott egy vesszőt. Amint levágja, hát megint csak kiugrik belőle egy lány anyaszült meztelen. Ez is vizet kért. A király adott is neki. A lány megitta mind, ami a királynál volt, és nem halt meg. A királynak nagyon megtetszett a lány, beleszeretett, és megesküdött, hogy elveszi feleségül. Azután ráterítette a köpönyegét és föltette őt egy sűrű fa tetejére, és azt mondta, hogy várjon, majd ő hazamegy és hoz neki ruhát. A fa alatt volt egy mély kút. Odajött vízért egy rapancos cigánylány. Lenézett a kútba és ott meglátta a fán ülő lány képét. Azt hitte, hogy ő és csodálkozva így szólt:

– Jaj, de szíp vagyok!

De aztán fölnezett a fára és meglátta a lányt. Megkérdezte tőle, hogy mit keres ott. A lány elmesélte neki. Megörült a cigánylány, hogy még királyné lesz belőle, fölászott a fára, elvette a lánytól a köpönyegét, beletaszította őt a kútba. A cigánylány meg magára terítette a köpönyegét, aztán várta a királyt. De a lány, akit letaszított, nem halt meg, hanem egy aranyhallá vált. Mikor megjött a király a ruhával, lehívta őt, és nagyon elcsodálkozott, hogy milyen csúnya lett. A lány azt mondta, hogy az semmi, csak a nap lesütötte, attól olyan, de ez el fog múlni. A király hazavitte, és mert megesküdött, hát elvette őt feleségül.

A cigánylány megtudta később, hogy a lány nem halt bele a vízbe, aranyhallá változott. Azt mondta a királynak, hogy ha azt akarja, hogy ő olyan szép legyen, mint azelőtt volt, akkor fogassa ki azt az aranyhalat a kútból. Mert ha ő azt megeszi, akkor olyan szép lesz, mint azelőtt volt. A király ki is fogatta a halat. A királyné maga tisztította meg. Vigyázott, hogy egy halpénz se essen le. Mindegyiket külön égette el. De akárhogyan vigyázott, egy mégis leesett.

Soká kereste, de nem tudta megtalálni, mert az egy kecsgefává változott. Ott hányódott sokáig a konyha sarkában, egyszer följött takarítani a kertészné, az fölvette és elvitte haza, hogy majd jó lesz vele letakarni a kecs eget. A kertésznek nem voltak gyermekei, és a feleségével dolgoztak kinn a kertben. Mikor másnap reggel elmentek hazulról, a kecs gefa lánnyá változott, és kisöpört, megfőzött, eltakarított, aztán megint visszaváltozott kecs gefának. A kertész mikor hazajött, nagyon csodálkozott, nem tudta, hogy ki végzett el minden munkát. Egypárszor megint megtörtént ez. A kertész elhatározta, hogy kilesi, ki az, aki helyettük elvégzi a házi munkát. Bebújt az ágy alá és várt. Egyszer csak látja, hogy a kecs gefa lánnyá változik, elkezd dolgozni. Mikor megfőzött, tálalt magának és leült enni. Ekkor a kertész kiugrott az ágy alól és átnyalábolta. Nagyon könyörgött neki a lány, hogy engedje el, de a kertész addig nem engedte el, míg nem múlt el az ideje, hogy visszaváltohasson kecs gefának. A felesége is hazajött, az is megörült a szép lánynak és gyermeküknek fogadták.

Egyszer, amint kint dolgozott a kertben, meglátta őt a király. Megkérdezte őt, hogy ki az apja, aztán elvitte szobalánynak a palotába. Télen, mikor eljött a tollfosztás ideje, a király megparancsolta, hogy mindenki meséljen valamit. Mesélt is mindenki, csak még a szobalány nem. A király kérte, hogy meséljen ő is valamit, de azt mondta, hogy nem tud. De a király megparancsolta neki, hogy meséljen, hát a lány el is kezdte: „Volt egyszer egy király. Ez a király kiment az erdőbe, vágott ott egy fűzfavesszőt. A vesszőből előugrott egy lány és vizet kért a királytól. De a király nem tudott neki vizet adni és a lány meghalt.“ Ekkor már a királyné tudta, hogy ő az a lány, akit a vízbe taszított. Közbeszólt, hogy hagyja abba, mert ők már tudják ezt a mesét. De a király azt mondta, hogy csak folytassa. A lány el is mondta, amint volt, és így szólt:

– Ha nem hiszik, hát itt vagyok én!

Ekkor a király odafordult a feleségéhez, és megkérdezte tőle, hogy:

– Mit érdemel az, aki nem egy lelket, hanem kettőt akart előlni?

A királyné azt hitte, hogy a lánynak szólt az ítélet és azt mondta, hogy kössék egy szilaj csikó farkára és úgy hurcoltassák meg a városon, aztán vágják négyfelé és szegezzék ki a város négy sarkára.

– No, akkor te leszel az! – mondta a király.

Azzal elfogatta őt a katonáival. Ki is vallotta, hogy ki ő, aztán a király ki is végeztette, úgy, ahogy ő mondta. A másik lányt meg elvette feleségül, és boldogan éltek, míg meg nem haltak. Itt a vége, dugjuk a vízbe!